

her faar opfyldt det, som Folketinget tidligere har udtalt Ønsket om i denne Sag. Allerede det ærede tidligere Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds, afdøde Christen Berg, hævdede med stor Styrke over for den tidligere Minister, der udtalte sig om denne Sag, at han paa ingen Maade vilde gaa med til Afskaffelsen af den offentlige Valghandling, idet han tillagde den overordentlig stor Betydning for Demokratiet. Den er da ogsaa bibeholdt her, kun Kaaringen er afskaffet. Men da de allerfleste have været enige om, selv om det erkendes, at det ikke er nødvendigt at afskaffe den, at Kaaringen nu langtfra har den Betydning som i Begyndelsen af vor konstitutionelle Periode, er der vel ingen Grund til at lægge megen Vægt derpaa. Dette Ønske om den offentlige Valghandlings Bevarelse har man faaet opfyldt, og ligeledes har man faaet opfyldt Ønsket om en fastsat Tid, forinden hvilken Stemmeafgivningen ikke kunde sluttes. Der var ganske vist fra vor Side foreslaaet en noget senere Tid. Men jeg skal sige paa egne og Partifællers Vegne, at vi meget godt kunde gaa med til den Tid, der nu er foreslaaet af saavel Landstinget som Regeringen. Jeg indser, at det vilde være et betydeligt Fremskridt, og til Trods for, at vi kunde nære videregaaende Ønsker, ville vi dog ikke af den Grund have, at Lovforslaget skulde gaa tilbage til Landstinget. Der blev af en æret Rigsdagsmand, som har tilhørt Flertallet, altsaa Reformvenstre, sidste Gang, da vi diskuterede denne Sag her i Salen, udtalt til den daværende Ordfører, at denne tog fejl, naar han havde sagt, at den almindelige Stemning ude i Befolkningen var for Indførelsen af hemmelig Afstemning, og at Flertallet i denne Sal var stemt derfor. Den nævnte ærede Rigsdagsmand tilføjede, at han kunde ikke bestride, at Afstemningen tilsyneladende gav den daværende Ordfører Ret, men han hævdede med stor Styrke, at en hel Del af Tingets Medlemmer ved deres Afstemning havde ladet sig lede af Hensynet til, at de ventede, at Landstinget ikke vilde indlade sig paa at føre Lovforslaget igennem. Det forekom sig, at det var halvvejs en Fornærmelse mod Medlemmerne af dette Ting, jeg forlangte Ordet for at protestere derimod og gjorde det ogsaa, men det vedkommende Medlem fastholdt sine Udtalelser. Jeg sagde til ham privat, at hvis det en Gang lykkedes at faa noget tilbage fra Landstinget, som det vilde være forsvarligt at tage imod, vilde Tiden vise, at det ærede

Medlem og hans Meningsfæller paa dette Punkt med al deres Klogskab paa det taktiske Omraade dog havde set fuldstændig fejl. Det var det ærede daværende Medlem for Odder (Leth Espensen), der udtalte sig saaledes. Han siger udtrykkelig: „Hvis man kunde forudsætte, at dette Forslag blev til Lov, vilde der maaske vise sig en ikke saa lidt større Modstand, end den ærede Ordfører forudsatte“. Nu tror jeg, som sagt, at det vedkommende tidligere Medlem ikke har haft rigtig Blik paa Medlemmernes Begreber om Sømmelighed og om, hvad man skylder sig selv og sine Vælgere. Naar man her i Salen stemmer for et Principspøragsmaal, gør man det vel ikke, fordi man vil reservere sig at kunne sige, naar det samme Princip kommer igen, accepteret af det andet Ting: Vi vilde bare vide, hvad I mente, men i Grunden ere vi slet ikke saa glade ved denne Lov, og nu stemme vi ikke for den. Jeg vil haabe, og jeg føler mig overbevist om, at det ikke bliver Tilfældet. Jeg vilde ønske, at dette Lovforslag maa kunne blive til Lov uden Ændringer, thi jeg er bange for, at naar der bliver stillet Ændringsforslag til det, se vi det ikke mere.

H. Holm: Naar et Forslag som dette i Princippet er vedtaget i Folketinget, og naar det derefter er forelagt af Regeringen og vedtaget i Landstinget, er der selvfølgelig al Sandsynlighed for, at det bliver til Lov, og under saadanne Omstændigheder er det ikke meget tilfredsstillende at tage Ordet for den, der ikke deler den almindelige Opfattelse i denne Sag. Jeg har heller ikke taget Ordet for at indlade mig i nogen Kamp om Sagen med dens Talsmænd; jeg har heller ikke taget Ordet paa mine sædvanlige Meningsfællers Vegne, da der mellem dem er delte Meninger om denne Sag; men jeg har følt det som min Pligt at tage Ordet for paa mine egne Vegne at udtale, hvilke Grunde der for mig gøre det umuligt at stemme for denne Sag. Jeg har følt det som min Pligt, thi jo mere jeg har syslet med Sagen, des større ere mine Betæneligheder ved den blevne. I og for sig har jeg aldrig følt mig tiltalt af Tanken om hemmelig Afstemning, jeg har endogsaa den Opfattelse, at hemmelig Afstemning strider mod hele Forudsætningen for det parlamentariske Liv, og jeg tror, at man med hemmelig Afstemning som Grundlag for dette let kan komme ind i Forhold, som kunde gøre Skade i Stedet for at gøre Gavn. For mig er Hovedsagen ved det parlamentariske